Mihail Gramescu

Sfidarea

(Pagini apocrife din jurnalul lui Pigafeta)

*Când Tânărul de azi, adolescentul de aici şi de acum, se întreabă despre destinul său şi al tehnicii în anul 2000, răspunsul este uşor, relativ uşor de găsit. Acest tânăr european va face parte, la sfârşitul secolului, ca om matur şi responsabil, dintr-o societate avansată sau superavansată. El se va confrunta cu problemele tehnicii cam în genul tinerilor societăţii nord-americane de astăzi [...] mersul societăţii europene către forme superavansate pe urmele societăţii americane, este un fapt ireversibil. (**Proces umanismului – George Uscătescu, ed. Politică, 1987**)*

1. „I-am spus atunci: – Excelenţă, şi dacă **Noul Continent** nu este chiar atât de nou cât vă place dumneavoastră să credeţi că ar fi"?

Amiralul stătea cu fruntea-n palmă şi părea să gândească profund la această ipoteză, dar în realitate nu rostisem nimic surprinzător pentru el. Evreul acesta, ca mai toţi reprezentanţii stirpei lui ascundea taine necunoscute nouă, care în Cabala lor se păstraseră dincolo de uitarea noastră de războinici „viteji". Istoria noastră era basm cu eroi legendari şi minesonguri făcute să placă domniţelor suave picotind în alcovuri în aşteptarea seniorilor plecaţi în nesfârşite vânători sau campanii militare, fapte deformate după gustul curtenilor sau după moda adusă de-a-ncălare de câte-un principe got cuceritor şi, numai de prea puţină vreme, Adevărul dezbrăcat de strălucitorul strai diplomatic şi oportun era înmagazinat în tainiţele Sfintei Frăţii (şi câtă putere nu le dădeau hrisoavele acestea celor ce aveau acces la ele! Dintre noi nimeni nu se putea pune cu Inchiziţia, şi numai Cabaliştii aceştia mai îndrăzneau s-o înfrunte, tocmai prin puterea ce le-o dădea ştiinţa lor, adunată de mii de ani de Închinătorii Cărţii, care păstraseră cu preţul vieţii, act de act şi document de document, putând intenta oricăruia dintre zbirii Frăţiei procese răsunătoare. Între ei era lupta cea mare, iar noi, sacrificaţii, nu reprezentam decât decor de mucava şi piese într-un joc de şah de proprorţiile Întregii Lumi; partida o jucau, în umbră, misterioşii înscenatori şi mistificatori ai realităţii, marii farsori ai Carnavalului).

Pentru el şi ai lui, Istoria era ştiinţă şi cunoaştere, document scris şi fapt memorat: o armă teribilă şi, pe cât de necruţătoare, pe atât de eficientă şi rentabilă.

2. "Ascultă, prietene", spuse Amiralul într-un târziu, ridicând spre mine ochii cu conjunctiva roşie ca sângele, „fiindcă te consider prieten, cu toate că ştiu că Jurnalul tău de bord nu este altceva decât un act justificativ pentru Inchiziţie, dar nu-mi pasă ce hram porţi în ierarhia

voastră frăţească, pe mine gradele voastre mă lasă rece – poţi fi orice dinspre partea mea – eu nu judec după scara scalei altor valori şi criteriile mele nu pun în discuţie fidelitatea ta faţă de Coroană care, precum preabine ştim, nu este decât o fidelă supusă a Ordinului, nici nu-ţi cer să-mi divulgi tainele Ordinului dumitale cavaleresc sau necavateresc, fiindcă, dacă vei fi auzit de *Caste*, Casta din care facem noi parte este diferită, şi semnele Castei mele nu sunt animale ca totemuri ale Puterii; Casta mea este superioară ierarhic Castei dumitale şi, până la urmă, la **Unul Singur** ne închinăm, şi eu, şi tu, şi doar Iluzia vrea ca **Unul** să pară doi, altul de fiecare dată – dar, dragul meu paznic trimis să-ţi păzeşti şi spionezi superiorul ierarhic (şi ce poate fi mai absurd decât a fi inspectorul şefului tău?), misiunea noastră, precum preabine ştim, este una pentru aparenţă, şi cu totul alta în esenţă, aşa cum intenţiile şi interesele noastre doar **par** să corespundă, şi numai pentru o vreme. Şi ale noastre, şi ale Reginei şi Regelui, în numele căruia vom înfige preşurile frumos colorate în colţii de stâncă ai tărâmurilor pe unde vom trece, aducându-le „lumina” Aragonului, şi Neapolelui, şi Veneţiei, şi Cetăţii Eterne, în ultimă instanţă, dar Cetatea **este** Eternă şi, ca orice Casă, este **de locuit**, şi noi o locuim întru aceasta”.

„Adică întru Eternitate”?

Dar Amiralul nu mi-a răspuns.

3. Din vorbele sale n-am putut desluşi dacă ştia sau nu despre cealaltă descoperire – întâia, sau a cine ştie câta o mai fi fost şi aceea, când Moloh a dat pinteni urdiei sale de fiare, despre care vorbesc textele sfinte şi de care se tem Marii Maeştri ai Ordinului ca de o mare şi tainică erezie şi abatere de la Lege, ca nu cumva să descătuşeze Balaurul, că Ferdinant şi Isabela sunt alunecoşi şi nu se ştie, până la urmă, ai cărei Puteri sunt sau nu sunt reprezentanţi, dar deie Domnul ca Promisiunea să nu fie un vis deşart şi, la capătul călătoriei să ne aştepte Raiul şi Aurul, că altfel cu mâna mea va trebui să-l sacrific pe falsul Prooroc şi, din Amiral, va sfârşi pe Cruce, ca un tâlhar şi blasfemiator, cu toate că m-a numit prieten al său şi poate chiar mă consideră ca atare. Cu lacrimi în ochi i-aş înfige fierul în inimă şi i-aş bate cuiele în palme.

4. ”Fie că ţii sau nu mai ţii minte” – mi-a povestit Amiralul *prezicerea* vrăjitorească a zeilor lui, „la cealaltă venire, mi-a zis Zeul, ţi se spunea Cel Roşu. Majoritatea voastră nu vă mai aduceţi aminte cine sunteţi şi cine aţi fost. Dar înţelegerea fusese nu între mine şi un **om**, ci între mine şi un Nemuritor, şi Nemuritorii, chiar când nu sunt Zei, au puterea de decizie asupra faptelor. Dacă va fi să fie, încă o dată Marea se va deschide, ca să se împlinească vorbele poetului, cum îţi place să-i zici. Şi cetăţi fără nume, adică Nenumite, să se arate încă o dată la sfârşitul vremurilor ce vor să vină. Dar vremurile ce vor să vină vor fi fost deja, şi acestea sunt dară după sfârşitul acela”.

„Un nou Început”? l-am întrebat, dar Amiralul, rânjind, a ridicat un deget şi a şoptit: - „St! Ai grijă să nu cumva să cazi în erezie”!

Era, afurisitul, uns cu toate alifiile şi, păgânul, era în stare să-ţi întoarcă vorba cu atâta aprigă ştiinţă încât să te prinzi singur într-însa, mai rău decât cercetătorii Preasfintei. De altfel, aici este Taina, că Satana va da, celor care vor înşela, puterea sa, şi va orbi ochii spiritului, de va părea ca şi când Lumina ar veni de-acolo de unde se revarsă Întunericul.

5. A fost, întâia dată, vreau să zic, un bici de foc, sau ca un călcâi împintenat înfipt în crupa calului Istoriei, căci Lumea Nouă a Paradisului (de astă dată Iadul, că nu ne vom lăsa păcăliţi şi vom trece prin foc şi fier toată suflarea duhurilor necurate care nu vor îngenunchia sub semnul Sfintei Cruci, smeriţi întru umilinţă înaintea Domnului Nostru Iisus Hristos!) s-a deschis ca o grădină, şi toţi acei *Desdichados* eretici au năvălit pe Poarta aceea buluc.

Se spune că Balaurul ar fi o Fiară. Dar astea-s gânduri eretice, deşi nici Judecătorul Suprem nu mai cred că poate discerne între erezie şi Dreapta Credinţă de la momentul în care apune Steaua Războiului ca să se înalţe Steaua cealaltă.

…

Aceste rânduri le voi rupe din Jurnal. Sunt gânduri pe care omul nu le poate gândi cu minte limpede.

6. A fost ca un imbold dat Fiarei. Erezia omului s-a ridicat până la Zei. Şi se părea că nimic nu va mai putea opri Fiara. Fiara era peste tot. Numele ei era pe toate buzele. Până când Secera aruncată a despărţit Pământul în două. Şi Fiara nu a mai existat. S-a scufundat înapoi în apă.

Se părea ca şi când ea arăta drumul. Dar când s-a stins lumina ei, s-a văzut mai limpede că nu exista nici o lume nouă, ci doar o lume veche şi bătrână.

Aurul Fiarei s-a stins. Şi Steaua ei s-a scufundat în mare.

7. Dar Amiralul n-a voit să răspundă la întrebarea dacă deschiderea porţilor Infernului nu va deştepta Fiara, eliberând-o pentru o mie de ani.

„Închide Poarta”, mi-a spus el. „Şi Fiara se va stinge”.

„Deschide Poarta”! suna ordinul reginei Isabela.

De câteva zile corăbiile au intrat în apele-de-lumină ale Primului Război – care n-a mai avut loc.